

siise ja kaebas kõrtsmikule omma hädda, kes muidogi kohhe head nõu leidis ja warsti teise wassika tõi; kaup sai tehtud, rahha maksetud, et nüüd jälle ueste koeopole ruttada, se kord agga paljo waiksemalt, kui esimesel korral.

Kõrtsmik ja juut watasid mõlemad takka järrele. „Wägga kelmieste olled sa omma asja tallitanud,“ ütles esimene wiimsele, „teist korda ei lasse ta ennast küll mitte petta, kui ma ka weel üks paar sapid mahha wiisjata tahhaks.“ „Kui teie tahhate, wõiks kord katseks katsuda,“ wastas juut, pitkisilmi lihho- niko järrel wadates. „Koh Tsak, kui sa tahhad ma teen pole rublast terwe rubla, to se wassikas mulle jälle taggasi, muidogi mõista nenda, et lihho- niko sest ühtegi ei tea.“ Silma sõnna lausumata läks juut uksest wälja, agga enne kui ta ukse kinni teggi, püstitis ta weel kord pea tupp ja ütles: „Urge unnustage omma lubbamist mitte, teised asjad laske minno murre olla.“ Warsti olli lihho- niko selle kohha peale jõudnud kus ta sedda esimest leidis, pahhamelega pommisehes omma rum-

maluse ülle, sõditis ta sealt möda. Kui ta agga selle kohha peale jõudis, kus ta teist sa- bast leidis, kulis ta korraga üht heält, mis ta kõrwo kinni aeras: „Möö, möö, möö!“ kõllas mitte wägga kaugele wõksatikust ja kui üks wälk olli lihho- niko wanke pealt maas. Se olnud wist temma kaddund wassika heäl kes metsas ümber jooksis, tedda pididi ta kohhe kinni püüdma; wiiskas kord weel silma teise wassika peale, temma seisib kõrwaste kinni, siin polnud lahti peasmist egga ärrakargamist karta. Kolme sammuga olli ta wõksatikust ja uris kōik pōsad tassakeste lābbi kartes, et ta noort herko loma mitte ärra ei pelletaks. Wassikast ei olnud kuskil leida, agga üks tūf maad kauge- mal kuuldi jälle „möö, möö;“ nüüd kargas ta sure ruttuga ülle kiwwide ja kändude, ülle wõksade ja krawide, agga kōik wakka ja kaddund.

Higgine ja wassind, pōris ta wimati pahha melega ümber, et se lotus omma kaddund wassikast kätte sada, nenda tūhja läks. Agga selle keel jõuab nüüd temma ehmatust ärra